

Sygn. akt II Ka 191/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Półtorak

Protokolant st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu dnia 24 maja 2021r.

sprawy **M. Ż.**

obwinionego z art. 96§3 kk w zw. z art 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 30 listopada 2020r., sygn. akt II W 157/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 80 zł wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 191/21

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2020r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim M. Ż. uznał za winnego tego, że w dniu 3 grudnia 2018r. w pisemnych wyjaśnieniach przesłanych do siedziby Straży Miejskiej na ul. (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki O. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 5 listopada 2018 r. W/w pojazd został zatrzymany w miejscu obowiązywania znaku „zakaz zatrzymywania się” **tj. wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym** i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 300 złotych grzywny; na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty i obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych na rzecz Skarbu Państwa oraz 20 złotych na rzecz (...) W..

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego polegające na błędnym założeniu umyślności w zamiarze bezpośrednim tj. art. 9 kodeksu karnego,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego polegające na odstąpieniu od stosowania zasady domniemania niewinności wyrażonej w art. 8 kpsw w zw. z art. 5 kpk oraz naruszenie reguł rządzących swobodną oceną dowodów, tj. błąd w ustaleniach faktycznych,

Podnosząc powyższe zarzuty obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości lub w części poprzez uniewinnienie go od zarzucanego czynu lub uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie już raz wypowiedział się Sąd Okręgowy w Siedlcach, a to w związku z wydaniem przez Sąd I instancji postanowienia o umorzeniu postępowania. Sąd Odwoławczy orzeczeniem z dnia 16 czerwca 2020r. sygn.. II Kz 149/20 uchylił to postanowienie zamieszczając w uzasadnieniu argumentację i uwagi, które w zupełności podziela również Sąd Okręgowy orzekający w tym składzie personalnym. Tak więc przytoczony został wyrok trybunału Konstytucyjnego z 12 marca 2014 r. P 27/13 (OTK 2014.Nr 3, poz.30) oraz z 30 września 2015r. K 3/13 (OTK 2015, Nr 8 poz.125), z których wynika, że art. 96 §3 kw jest zgodny z art. 2 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP. Orzeczenia te zresztą trafnie przytoczył Sąd I instancji. Dlatego, w ocenie Sądu Okręgowego, bezcelowym jest szersze omawianie tej kwestii dotyczącej rzekomej bezprawności przepisu, co podnosił obwiniony w apelacji jak i ustnym wystąpieniu na rozprawie odwoławczej.

Podzielić należy również ustalenia Sądu I instancji, iż M. Ż. swoim działaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu. W przedmiotowej sprawie uznać można, że stan faktyczny nie budzi wątpliwości co do takich zdarzeń, jak: wezwanie przez Straż Miejską obwinionego do wskazania komu w określonym czasie i miejscu powierzył do używania lub kierowania pojazdem stanowiący jego własność ze stosownym pouczeniem o konsekwencjach wynikających z braku zastosowania się do tego obowiązku, osobiste odebranie tego wezwania obwinionego, udzielenie przez niego pismem z datą 28 listopada 2018r. odpowiedzi, która nie czyniła zadość wezwaniu ze strony oskarżyciela publicznego. Już tylko te fakty były wystarczające do uznania, że M. Ż. swoim działaniem zrealizował znamiona wykroczenia z art. 96 §3 kw. Trafnie bowiem Sąd meriti zauważa, iż w dyspozycji tego przepisu nie chodzi o udzielenie jakiegokolwiek odpowiedzi, ale takiej która winna zawierać określoną treść, informację tj. wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Tymczasem obwiniony nie podjął nawet próby udzielenia informacji do czego zobowiązuje go przywołany przepis, a także art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym podejmując polemikę z organem wzywającym i wnosząc o udzielenie dodatkowych informacji i dokumentów. Jednak literalne brzmienie art. 96§3 kw nie daje podstaw do uznania, że zastosowanie go przez „uprawniony organ” uzależniony jest zaistnieniem jakichś uwarunkowań, o czym zresztą obwiniony został pouczony pismem z 4 grudnia 2018r. Dlatego nie można uznać za zasadne argumenty podniesione w apelacji jakoby skarżący nie działał umyślnie, ponieważ już w wezwaniu z dnia 9 listopada 2018r. pouczony został o konsekwencjach niezastosowania się do niego. Tak samo również wpływ na treść wyroku nie mogło mieć oświadczenie złożone przez obwinionego na rozprawie odwoławczej, że to on był użytkownikiem pojazdu O. o nr rej. (...), który miał być w dniu 5 listopada 2018r. zaparkowany w niedozwolonym miejscu, albowiem odpowiedzialność z art. 96 § 3 kw jest niezależna od ewentualnego innego wykroczenia popełnionego przez obwinionego i nie może wpłynąć na jego odpowiedzialność w przedmiotowej sprawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109§2 kpw, art. 636§1 kpk w zw. z art. 121§1 kpw orzekł, jak w wyroku.

oe